

Sygn. akt I CNP 44/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi K. M. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w W.,
z dnia 5 marca 2013 r., sygn. akt XXIII Ga [...], wydanego
w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko K. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanego K. M. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 lipca 2012 r. o zapłatę 50.000 złotych z odsetkami z tytułu odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h. Ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji podzielił Sąd Okręgowy.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 marca 2013 r. pozwany zarzucił temu wyrokowi naruszenie art. 299 k.s.h. oraz art. 5 k.c. w związku z art. 299 k.s.h. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 k.p.c. i w związku z tym art. 7 w związku z art. 2 Konstytucji. Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem powołanego wyroku i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądowego drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżący dowodzi spełnienia tych przesłanek i powołuje wskazane na wstępie podstawy wniesienia skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Jednakże na tle rozstrzygniętej sprawy twierdzenie o niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku nie jest zrozumiałe i nie wskazuje na związek ze stanem faktycznym ustalonym w tej sprawie. Zawarta umowa podaje skarżącego, będącego pracodawcą, jako jej stronę, jednakże kwestia ta, wobec istnienia prawomocnego nakazu zapłaty nie ma żadnego znaczenia dla sprawy i nie podlega badaniu. Z tych względów twierdzenie o „konstytutywnym charakterze wydanego nakazu” nie ma znaczenia dla wniesionej skargi.

Z jednej strony skarżący stara się wykazać naruszenie art. 299 § 1 k.s.h., jednocześnie z drugiej strony, powołując się na nadużycie prawa ze strony pozwanego, wykorzystującego zastosowanie art. 299 k.s.h. Połączone to jest z błędną oceną materiału dowodowego i przywołaniem art. 233 § 1 k.p.c. Zważyć

jednak należy, że zastosowanie art. 5 k.c. oraz art. 233 k.p.c. jest związane z oceną sądu rozpoznającego sprawę i wyraża istotne cechy dyskrecjonalne. Tylko wtedy można by przyznać rację skarżącemu, gdyby dowiódł, że powołane przepisy zostały zastosowane nie tylko nie po myśli skarżącego, ale w sposób rażąco nieprawidłowy. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego wymaga kwalifikowanej podstawy, to znaczy ewidentnego i poważnego naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie. W rozpoznawanej sprawie nie zostało wykazane przez skarżącego w wystarczający i przekonujący sposób, że sądy rozstrzygając sprawę takiego naruszenia się dopuściły (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., I CNP 13/13, z dnia 16 lipca 2013 r., II BP 4/13, z dnia 27 sierpnia 2013 r., V CNP 81/12, z dnia 6 września 2013 r., V CNP 67/12 i z dnia 10 października 2013 r., IV CNP 27/13).

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. należało uznać oczywistą bezzasadność skargi i odmówić jej przyjęcia do rozpoznania.